

Arrest

nr. 125 864 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 6 februari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 4 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 6 februari 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2013 werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen asiel aan op 10.03.2010. Deze aanvraag werd afgesloten op 08.04.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 1 maand – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij een aanvraag 9ter hebben ingediend. De medische problemen kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en de procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter werd afgesloten op 11.12.2013.

Betrokkenen halen aan dat het onverantwoord zou zijn hen terug te sturen naar hun land van herkomst. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer zeer nadelig zou zijn voor hun opname in de samenleving. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003, nr. 116.916)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen altijd van goed gedrag zijn, dat er geen negatieve contacten waren met het gerecht, de politie, noch voorgaande veroordelingen dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkenen halen aan geïntegreerd te zijn, dat zij Nederlands geleerd hebben en tal van persoonlijke contacten opgebouwd hebben; Mr A; (..) legt een arbeidscontract voor; betrokkenen leggen getuigenverklaringen voor alsook inschrijvingsfiche voor lessen Nederlands, deelcertificaten Nederlands) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel. Tevens voeren zij de schending aan van de formele motiveringsplicht en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook schending van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van het artikel 9 bis en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel. Schending van de formele motiveringsverplichting, van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115

1. De regelgeving

(eigen onderlijning in citaten)

Het artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)".

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet. Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.). Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen. (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.A/1. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008, 204: "dat niet in redelijkheid kan worden ingezien hoe uit het simpele feit dat de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij zich ontwikkelde gedurende de duur van de asielprocedure kan worden afgeleid dat de deze integratie onvoldoende is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren"). Op 11.12.2009 in het arrest waarnaar de bestreden beslissing verwijst vatte de Raad van State dit nog als volgt samen: "dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. "

Met zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

2. Bespreking in concreto

Dat art. 74/1 3 van de Vw een omzetting betreft van art. 5 van de Richtlijn 2008/11 5.

Dat art. 6.4 van Richtlijn 2008/11 5 het volgende stelt:

4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.

Dat verzoekers menen dat sinds de inwerkingtreding van Richtlijn 2008/115, art. 9bis van de Vreemdelingenwet en meer bepaald de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden veel ruimer dient te worden geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te zijn met art. 6.4 van de Richtlijn.

Dat verzoekers menen dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden voldoende zijn om te kunnen spreken van een schrijnend geval.

Immers de Richtlijn voorziet de aflevering van een verblijfsvergunning in geval van schrijnende, humanitaire gevallen en zelfs andere redenen.

Dat verzoekers menen dat voor zover de Raad niet zou aannemen dat art. 6.4 van de Richtlijn niet geïncorporeerd werd in art. 9bis van de Vreemdelingenwet de Richtlijn onvolledig werd omgezet en deze bepaling rechtsreeks werking heeft.

Dat in zulks geval gedaagde faalt in haar motivering door niet aan te duiden waarom zij niet van mening is dat verzoekers geval schrijnend is temeer gezien het bovenstaande.

Dat om deze redenen de voormelde bepalingen geschonden werden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partijen niet aangetoond hebben dat er buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. *In casu* heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij maken op geen enkele wijze aannemelijk dat het voor hen omwille van de door hen aangehaalde elementen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

2.5. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat zij zich in het verzoekschrift beperken tot de stelling dat *“art. 74/13 van de Vw een omzetting betreft van art. 5 van de Richtlijn 2008/115”* zonder aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Dit beantwoordt niet aan de definitie van een middel, volgens het welke de verzoekende partij tevens dient aan te geven op welke wijze een door haar aangehaalde bepaling geschonden wordt. Het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk. Daarenboven wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt maar wel de onontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag tot machtiging tot verblijf, zodat deze bepaling geen uitstaans heeft met de thans bestreden beslissing.

2.6. Voorts wijst de Raad erop dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven betrekking heeft op terugkeerbesluiten, zijnde de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld alsook inreisverboden. Daargelaten aldus de vraag of artikel 6.4 van voormelde richtlijn van toepassing is op onderhavige bestreden beslissing hetwelk geen terugkeerbesluit noch inreisverbod vormt, dient alleszins gesteld dat wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG, een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de richtlijn 2008/115/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. De Raad merkt verder ten overvloede op dat artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat *“de lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd,*

wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf." Deze bepaling kan niet worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan de onderdanen van de lidstaten zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is. Verzoekende partijen kunnen zich derhalve niet dienstig beroepen op deze bepaling. Evenmin kan uit voorgaande bepaling afgeleid worden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet en meer bepaald de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden veel ruimer dient te worden geïnterpreteerd.

De loutere overtuiging van de verzoekende partijen dat zij zich in een schrijnende situatie bevinden, zonder de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.7. Tenslotte, waar de verzoekende partijen zich nog beroepen op een schending van het vertrouwensbeginsel, wijst de Raad erop dat zij het in hun verzoekschrift houden op een loutere vermelding van dit beginsel, zonder verder aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Het enig middel is ook in die aangegeven mate onontvankelijk.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER